

Arrest

nr. 98 711 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 van 8 oktober 2012 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel van 11 oktober 2012 om het grondgebied te verlaten van met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VERHELST, die *loco* advocaat M. VAN ELSLANDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van «ia wat van 1S december 1930, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen;

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom da betrokkene da aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkene stelt betrokkene in België verblijft en niet in het buitenland zodat zij haar verzoek niet kan richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het buitenland. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland". België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. Bijgevolg kan dit argument niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden waardoor betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in haar land van herkomst kan indienen.

Betrokkene stelt dat zij in haar land van herkomst geen verblijf- of woonplaats meer heeft. Echter verzuimt zij het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben. In het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing. En het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Verder voegt betrokkene verklaringen toe van personen die stellen haar niet en oom te zijn. Betrokkene legt echter geen bewijzen van verwantschap voor en toont evenmin aan waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou zijn die haar verhindert naar land van herkomst terug te keren om daar via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat zij Nederlandse les heeft gevolgd en dat zij werkbereid is, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen hot voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980...

"Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (...).

1' wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokken heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 22.06.2012.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 13.11.2009. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18.06.2012. Deze beslissing is op 22.06.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Betrokkene werd door de gemeente Knokke-Heist geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 18.07.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 08.10.2012.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing."

Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel van om het grondgebied te verlaten van met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending van de bepalingen van de Omzendbrief van 10 juni 2011 over de verwijdering van de derdelanders (S.S. 16.06.2011) - ontnemen van de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in haar beslissing stelt dat: “verzoekster dient opgesloten te worden nu het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing”, hetgeen per definitie een vrijwillige terugkeer (zijnde het land verlaten op zelfstandige basis) onmogelijk maakt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) derhalve automatisch heeft aangenomen dat verzoekster ook nu niet zou terugkeren. Zij kan zich hiervoor evenwel niet steunen op het eerste bevel nu zij perfect op de hoogte was van de tweede regularisatieaanvraag en dus kon en moest beseffen dat verzoekster zich nog steeds binnen de Belgische landsgrenzen bevond. Terwijl overeenkomstig de Omzendbrief de mogelijkheid van vrijwillige terugkeer, conform de bepalingen, uitdrukkelijk ter kennis dient te worden bij elke betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten. De omzendbrief van 10 juni 2011 kadert namelijk ook in de eigen informatiecampagne van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar gemeenten en derdelanders die het land moeten verlaten en is bovendien gesubsidieerd door het Europees Terugkeerfonds. Dat evenwel niet bewezen voorkomt dat verzoekster ook bij de tweede betekening uitdrukkelijk en conform de bepalingen van de Omzendbrief door de gemeente Knokke-Heist (of later) werd gewezen op de steeds voorhanden zijnde mogelijkheid van vrijwillige terugkeer.”

2.1.2. Waar verzoekster zich beroept op de Omzendbrief van 10 juni 2011, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantooft dat de Omzendbrief van 10 juni 2011 een verordende werking heeft zodat deze de rechter niet bindt. Bovendien betwist verzoekster volgend motief niet: *“Betrokkene werd door de gemeente Knokke-Heist geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land.”*

In zoverre verzoekster de beslissing tot vrijheidsberoving aanvecht, wordt gesteld dat artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van verzoekster.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Schending van de vormvereisten en de bevoegdheid bij de betekende “Bijlage 13septies”. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de gehanteerde “Bijlage 13septies” uitdrukkelijk vermeldt: “In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. Van Assche, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de Politie van Knokke-Heist En de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge. De betrokkene, E. M, H, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.” Het betreft aldus een specifieke delegatie van bevoegdheden. Terwijl de betekende beslissing uitsluitend melding maakt van de naam en de hoedanigheid van de betekende overheid, zijnde HINP G. S. Dat derhalve op basis van de vermeldingen op de “Bijlage 13septies” niet met zekerheid kan worden afgeleid of de heer HINP G. S. kan worden beschouwd als een materieel en territoriaal bevoegde overheid die de kennisgeving van de administratieve beslissing kan doen in toepassing van art. 62 Vw. Bovendien vermeldt de beslissing ook niet het zegel/stempel van de bevoegde Politiezone, hoewel dit uitdrukkelijk vereist is.”

2.2.2. Verzoekster betwist niet dat attaché C. V. A. rechtsgeldig kan optreden als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie. Verzoeksters kritiek aangaande *“de naam en de hoedanigheid van de betekende overheid, zijnde HINP G. S.”* betreft de kennisgeving. Een gebeurlijk gebrek in de kennisgeving van de beslissing tast in beginsel de rechtmatigheid van de bestreden beslissing zelf niet aan.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Schending van de motiveringsvereisten (Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen) en schending van art. 3 E.V.R.M. - onredelijk lange termijn (ontvankelijkheid) Art. 9bis Vw. stelt dat in buitengewone omstandigheden een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft (verblijfplaats), een aanvraag tot verblijfsmachtiging kan indienen. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk. Verzoekster beroept zich daarom op het logisch en het onmiskenbaar gegeven dat zij reeds sinds jaren (2004) in België verblijft - wat ten andere ook niet wordt tegengesproken - en hier goed geïntegreerd is, hetgeen de quasi - onverwijderbaarheid in de hand werkt. Bovendien is er in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ook sprake van een onredelijk lange (wacht)termijn. Het duurde immers na de datum van de regularisatieaanvraag nog 3 jaar vooraleer er een beslissing werd genomen, welke dan nog enkel betrekking had op de toelaatbaarheid (ontvankelijkheid). Er werd nooit een onderzoek ten gronde gevoerd! In principe moet de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing nemen binnen de negentig dagen. En hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het louter verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure in combinatie met de ondertussen voortdurende omstandigheden (integratie), een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven en aldus een schending uitmaakt van art. 3 E.V.R.M. Een dergelijk lange termijn (in casu bijna 36 maanden en dan nog alleen maar voor de studie van de al dan niet ontvankelijkheid) in manifest strijdig met elk beginsel van behoorlijk en adequaat bestuur. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toont ook niet dat er geen sprake is van “gewone” omstandigheden. Het is bovendien ook fout te veronderstellen dat de relaties alhier niet kunnen worden vergeleken met de relaties in het land van herkomst. Immers, gelet op het permanente verblijf in België de afgelopen jaren zijn de relaties alhier veel intenser en veel meer ontwikkeld en ook veel meer mogelijk (open samenlevingsvorm), dan enige mogelijke ontwikkeling van een relatie in Marokko (Islam). Een buitengewone omstandigheid is ook niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk is voor verzoekster om naar haar land van herkomst terug te keren om daar haar aanvraag in te dienen. Het is in de realiteit ook bijzonder moeilijk nu zij - als vrouw - Marokko reeds verliet in 2004 en zij er geen connecties, familie of bezittingen meer heeft, dewelke haar eventuele terugkeer daadwerkelijk kunnen ondersteunen, laat staan toeuichen. Bovendien is het geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor verzoekster ‘onvoorzienbaar’ zijn. Het mag zelfs deels het gevolg zijn van haar eigen gedrag, op voorwaarde dat zij zich gedraagt als een normaal en zorgvuldig persoon, geplaagd in dezelfde omstandigheden, die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zijn moeilijk kan gerepatriëerd worden. In casu is er sprake van zorgvuldig gedrag (hoe anders kan men reageren?), een wil en effectieve inspanning tot maatschappelijk integratie in nauw overleg met haar familie in België waarmee zij bovendien een bijzondere band heeft (familieleven - art. 8 E.V.R.M.), de opbouw van een bestendige liefdesrelatie en de totale afwezigheid van een opzettelijk onuitvoerbaar gedrag en/of contra-indicaties! Bijkomend wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ook niet aangetoond dat de diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst de effectieve bevoegdheid heeft om aan verzoekster een verblijfsmachtiging toe te kennen van meer dan drie maanden , waardoor slechts een terugkeer voor een “beperkte periode” aan de orde zou zijn.”

2.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoekster werpt op dat de redelijke termijn is geschonden en stelt dat de dienst Vreemdelingenzaken in principe een beslissing moet nemen binnen de negentig dagen. De Raad kent geen wetsbepaling die voorschrijft dat een beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag artikel 9bis van de vreemdelingenwet binnen de negentig dagen moet worden genomen. In ieder geval heeft het overschrijden van een "termijn" in het kader van een aanvraag artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet tot gevolg dat het bestuur een positieve beslissing dient te nemen. Ook een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hiermee niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3. Er dient nog te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet "*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.3.4. De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM, daar waar verzoekster geen begin van bewijs overmaakt aangaande eventuele problemen die zij zou kennen in haar land van herkomst dewelke haar zou blootstellen aan foltering of mensonterende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het feit dat verzoekster door het inreisverbod haar familie die in België zou wonen niet meer zou kunnen bezoeken is vooreerst een tijdelijk gegeven en het staat de familie vrij om verzoekster elders te bezoeken. Dit inreisverbod is ook een rechtstreeks en een door de wet ondersteund gevolg van het feit dat verzoekster eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan:

“Schending van art. 8 E.V.R.M. Bovendien is het steeds zinvol om een aanvraag art. 9bis Vw. in te dienen wanneer een vreemdeling bijzondere familiebanden heeft met België, zoals in casu. Zo kan een vreemdeling die nauwe familiebanden heeft met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België zich beroepen op art. 8 E.V.R.M. om een verblijf te bekomen. Art. 8 E.V.R.M. kan zowel gebruikt worden om de buitengewone omstandigheden aan te tonen als ter staving van de motivering ten gronde. Bovendien aanvaardt de Raad van State ook de mogelijkheid dat zelfs een toekomstig gezinsleven valt onder de toepassing van art. 8 E.V.R.M., temeer nu verzoekster een aantrekkelijke jonge vrouw betreft (37 jaar) en goede contacten onderhoudt met enkele single mannen. Wanneer aldus verzoekster kenbaar heeft gemaakt dat zij haar leven in België met een onderdaan wenst uit te bouwen, kan een gedwongen verwijdering van het grondgebied een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken, dat bovendien disproportioneel is, temeer niet kan verwacht worden dat het gezinsleven op een gelijkaardige manier kan worden uitgebouwd in haar land van herkomst.”

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt vooreerst als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.4.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.4.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.4.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.4.6. Verzoekster stelt dat zij in België een nicht en oom heeft. Daarnaast stelt zij dat zij als ‘jonge 37-jarige vrouw goede contacten onderhoudt met verschillende single-mannen in België’.

2.4.7. Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel concreet bewijs voorlegt van het feit dat zij een oom en een tante in België heeft wonen. Verzoekster legt evenwel geen bewijzen voor die deze vermeende

verwantschappen kunnen aantonen. Zodoende blijft dit bij loutere beweringen, dewelke niet weerhouden kunnen worden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster het bestaan van een voormelde relatie met een identificeerbaar persoon niet aantoot en dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Het summiere betoog van verzoekster waar zij stelt dat zij hier een vriendenkring heeft uitgebouwd, laat de Raad evenmin toe vast te stellen dat verzoekster een privéleven ontwikkeld heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont dit evenmin met concrete gegevens aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC